

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

Sưu tầm có chọn lọc những bài văn mẫu hay Trình bày cảm nhận của anh chị về truyện ngắn Thuốc của nhà văn Lỗ Tấn.

Đề bài: Em hãy trình bày cảm nhận về truyện ngắn Thuốc của nhà văn Lỗ Tấn.

Bài làm:

Một số bài văn mẫu hay cảm nhận về tác phẩm "Thuốc" của Lỗ Tấn

Bài số 1:

Lỗ Tấn sinh ra và lớn lên tại tỉnh Chiết Giang Trung Quốc, ông là nhà văn có tư tưởng tiến bộ, và xuất sắc trong nền văn học hiện đại, ông là người có tấm lòng yêu nước, và dưới ngòi bút tài hoa, và đầy tinh tế của mình, ông đã sáng tác nên tác phẩm Thuốc, để lại cho người đọc nhiều cảm xúc, vì tình trạng xã hội Trung Quốc thời bấy giờ.

Với tài năng và phẩm chất của mình ông muốn tố cáo tình trạng xã hội Trung Quốc, một xã hội loạn lạc, trong đó con người với con người sống với nhau, nhưng họ lại ăn thịt lẫn nhau, đây là một hủ tục khó có thể xóa bỏ, bởi nó đã ăn sâu vào trong tiềm thức của con người, với điều đó, con người đang dần phải chịu những nỗi đau đớn, về một hiện thực đó là cách sống, cách nhìn nhận về cuộc đời cũng như giá trị sống của con người trước cuộc đời này.

Trong cả cuộc đời của ông, lúc nào ông cũng đau đầu muốn phanh phui hiện thực của xã hội Trung Quốc, trước tình hình đó, con người đang phải chịu nhiều đau đớn và sự ngu muội trong nhận thức cũng được Lỗ Tấn thể hiện một cách tối ưu và sâu sắc nhất, trong con mắt đó, Lỗ Tấn đã thể hiện được thái độ cũng như quan điểm của mình trước cuộc đời, những giá trị đó được thể hiện mạnh mẽ và nó vô cùng da diết. Hình ảnh chiếc bánh bao tẩm máu người đã là một hình ảnh để tố cáo sự ngu muội của người dân, trong hoàn cảnh ở quán trà, khách trong nhà Lão Hoa, đang bàn về chiếc bánh bao có tẩm máu hai người tử tù, những người chết lại bị lấy máu, và họ cho rằng máu người hay thịt người có thể là phương thuốc để chữa trị bệnh cho con người.

Phương thuốc chữa bệnh lao, không phải bằng thuốc thực sự mà nó lại bằng máu người. Đây đúng là một tình trạng thể hiện sự u tối, lạc hậu, và sự nhận thức kém cỏi của người dân lúc bấy giờ, con người không nhận thức được đâu là đúng đâu là sai, trong con mắt của tác giả, những người dân này đang lạc loài và đang tằm tối trước hiện thực của cuộc sống, để lột tả được những điều đó, tác giả đã thể hiện tình cảm của mình trước cuộc sống, ông nêu ra hiện thực của xã hội Trung Quốc, một phần có ý nghĩa đó là gọi lại cho con người nhiều cảm xúc, đó là một tình cảnh đặc biệt, trong đó con người đang phải sống trong hoàn cảnh tăm tối từ cuộc sống này.

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

Với cái nhan đề tác giả đã thể hiện một thái độ chế giễu trước một hiện thực mà toàn thể dân tộc vẫn đang u mê, trước cuộc sống, họ đang phải chịu đựng những đau đớn về thể xác và tinh thần, khi lần lượt mất đi người thân, nhưng họ lại không biết đâu là đúng, đâu là sai, họ đang lầm lạc và u mê trên con đường nhận thức. Lấy bối cảnh của các nhân vật này để tác giả gọi lại cho người đọc nhiều cảm xúc và giá trị riêng, ở đó con người đang lạc lõng trong cuộc sống, họ phải chịu đựng nhiều tổn thương tinh thần, căn bệnh lao mà con nhà lão Hoa Thuyên mắc phải, đó là căn bệnh thật, nhưng gia đình đó lại tin vào máu người có thể chữa khỏi, đây thực sự là sự tăm tối trong nhận thức của con người.

Thứ bánh bao đó không phải là thuốc mà đó là thứ thuốc độc đang dần hủy hoại con người, họ đang phải sống trong sự ngu muội, trước cuộc sống, họ lại tin vào những điều này từ cuộc sống, đó thực sự là một nỗi buồn khi con người đang dần bị những thứ ngu muội, những điều hoang đường che mắt đi, tác giả dưới ngòi bút của mình đã thể hiện một thái độ dứt khoát trước những hoàn cảnh của cuộc sống, ở đó con người đang lạc lõng giữa những bờ vực của sự nhận thức, nhận thức sai và tin vào những điều hoang đường và hư ảo nhất.

Trong tác phẩm những định kiến trong xã hội vẫn được thể hiện, nó thể hiện một sự nhận thức trong con mắt của chính tác giả về các điều đang diễn ra, với một xã hội như này, con người cần phải thay đổi sự nhận thức, có như vậy con người mới thoát khỏi tình trạng ngu muội và đốt nát từ giá trị này. Tác giả đã nêu ra một hiện thực từ cuộc sống, nó mang một ý nghĩa cho sự phản ánh tình trạng chung và lưu loát nhất trong cuộc đời, tác giả muốn thể hiện một thái độ đối với chính xã hội của mình.

Trong con mắt của mình, tác giả muốn nêu lên một hiện thực, qua đó thể hiện một thái độ và một tư tưởng sâu sắc, muốn cho người dân có cái nhìn lạ hơn về cuộc sống này, thoát khỏi tình trạng ngu muội đó, con người sẽ được khai thông niềm tin vào chính cuộc đời này.

Hình ảnh mùa xuân khi hai bà mẹ gặp nhau, khi nấm mồ đã xanh tốt cỏ, cũng thể hiện một sự nhận thức mới, qua cái chết của hai người con, tác giả đang muốn thể hiện cảm xúc của mình, mùa thu là mùa của sự ra đi, chiếc lá cũng lìa cành, hình ảnh đó thể hiện sự tiếc thương trong cái nhìn của tác giả về hiện thực của Trung Quốc lúc bấy giờ, con người đang ngu muội về nhận thức, tăm tối và u mê, trước hiện thực của xã hội lúc bấy giờ, tình trạng ăn thịt người cũng thể hiện được những điều mà tác giả muốn thể hiện trong xã hội, đó là tố cáo tội ác của xã hội đương thời đang dần giết đi niềm tin cũng như một tương lai tươi sáng cho tất cả con người.

Tác phẩm đã để lại cho người đọc nhiều cảm xúc, đó là một thái độ cương quyết và thể hiện quan điểm của chính tác giả, về một xã hội, u mê, ở đó vẫn còn tình trạng ăn thịt người, và niềm tin của con người vẫn bị lung lay, trước bản ngã của cuộc sống.

Bài số 2:

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

Lỗ Tấn (1881 -1936) tên thật là Chu Thụ Nhân, quê ở phủ Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Ông là nhà văn cách mạng thế hệ đầu tiên có phương châm và mục đích sáng tác đúng đắn là dùng ngòi bút để phanh phui các “căn bệnh tinh thần của quốc dân” - một trong những nguyên nhân quan trọng khiến cho xã hội Trung Quốc trở nên trì trệ và suy thoái. Sự nghiệp sáng tác của Lỗ Tấn gồm 3 tập truyện ngắn, 16 tập tạp văn với các đề tài chính trị, xã hội, văn chương... Ông xứng đáng là ngọn cờ đầu của văn học Trung Quốc hiện đại. Truyện ngắn *Thuốc* sáng tác năm 1919 là tác phẩm thể hiện khá rõ những băn khoăn, day dứt của Lỗ Tấn trước những vấn đề quan trọng của xã hội Trung Quốc đương thời. Tác giả phê phán sự lạc hậu, mê muội đáng thương của số đông dân chúng và thái độ xa rời thực tế, xa rời quần chúng của những người khởi xướng và tham gia cuộc cách mạng Ngũ Tứ lúc bấy giờ. Đồng thời ông cũng gửi gắm trong truyện niềm hi vọng vào tương lai Trung Quốc sẽ có một cuộc cách mạng triệt để của quần chúng và vì quần chúng. Bối cảnh của truyện là xã hội tăm tối, ngột ngạt dưới ách thống trị của triều đình Mãn Thanh trước khi nổ ra phong trào cách mạng Ngũ Tứ - sự kiện mở đầu cho lịch sử Trung Quốc hiện đại. Sự xâm chiếm và can thiệp thô bạo của một số đế quốc như Anh, Pháp, Mĩ, Nhật đã biến Trung Quốc thành một nước nửa phong kiến, nửa thuộc địa. Thời vàng son của các triều đại vua chúa đã lui vào dĩ vãng. Thay vào đó là một xã hội đình trệ, suy thoái mà theo nhận định của Lỗ Tấn: So với tiền bộ thì đình trệ cũng gần với con đường diệt vong rồi. Nội dung truyện xoay quanh chủ đề Thuốc - một thứ “thuốc” kinh khủng, gớm ghiếc hiếm có xưa nay. Đó là bánh bao tẩm máu tươi của những kẻ tử tù bị chém đầu, đem nướng lên cho người bệnh ăn. Thiên hạ đồn rằng thứ thuốc ấy chữa khỏi được cả những bệnh thuộc “tứ chứng nan y” như phong, lao, cô, lại. Vợ chồng lão Hoa chủ quán trà gom góp số tiền tích cóp đã lâu và lão Hoa đích thân đến tận pháp trường để mua “thuốc” cho con trai bị bệnh lao nặng, với hi vọng là nó sẽ khỏi bệnh. Nhưng đau xót thay, máu của tử tù chết chém không chữa được bệnh lao! Thế là tiền mất tật mang, cuối cùng đứa con trai độc đinh của vợ chồng lão Hoa vẫn chết. Ngòi bút của Lỗ Tấn đã đề cập tới một vấn đề đáng lo ngại là tập quán chữa bệnh phản khoa học - một trong những biểu hiện của tình trạng lạc hậu về mặt khoa học ở Trung Quốc, cũng như trong đời sống tinh thần của dân chúng mà nhân vật Thuyên chỉ là một trong muôn ngàn nạn nhân của tập quán hủ lậu ấy.

Tuy nhiên, Lỗ Tấn còn kín đáo gửi gắm dụng ý của mình trong nghĩa hàm ẩn của truyện. Con bệnh trầm kha không phải là anh chàng Thuyên tội nghiệp mà là đầu óc mê muội của vợ chồng lão Hoa nói riêng và số đông dân chúng nói chung. Theo nhận xét của tác giả thì cả xã hội Trung Quốc thời ấy giống như một người mắc bệnh nặng, đòi hỏi phải có một thứ “thuốc” đặc trị thì mới có thể chữa khỏi; đồng thời ông cũng chỉ ra rằng con đường đi của dân tộc Trung Hoa lúc này đã lâm vào ngõ cụt, cần phải nhanh chóng phát quang một con đường mới. Mở đầu tác phẩm, tác giả tả cảnh lão Hoa chủ quán trà dậy thật sớm, bảo vợ đưa tiền để đến pháp trường mua chiếc bánh bao tẩm máu tử tù về làm thuốc chữa bệnh lao cho đứa con trai duy nhất. Lỗ Tấn có cách kể chuyện xen miêu tả rất tự nhiên, sinh động. Nhiều chi tiết nhỏ nhưng lại có tác dụng kết nối, tạo mạch cho câu chuyện tiếp diễn theo trình tự thời gian. Chẳng hạn tràng ho không dứt của thằng Thuyên như thúc giục lão Hoa nhanh chóng lên đường lúc trời chưa sáng; hay lòng thương con và

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

niềm hi vọng con sẽ khỏi bệnh khiến cho lão Hoa bước nhanh hơn. Lão Hoa mê muội tin vào thứ thuốc chữa bệnh lao quái dị: bánh bao tẩm máu tử tù nên cố lách vào đám đông hỗn độn đang xô đẩy nhau ào ào để mua cho bằng được thứ mà lão coi như thuốc tiên, có thể cứu mạng đứa con trai của mình. Thứ “thuốc” đáng sợ và hiếm có ấy được rao bán như bán các món hàng bình thường khác. Ngòi bút tả thực sắc sảo của Lỗ Tấn khiến người đọc cảm thấy như cảnh tượng hãi hùng ấy đang diễn ra trước mắt. Có một chi tiết mang ý nghĩa ẩn dụ là không phải chỉ một mình lão Hoa vội vàng đi mua bánh bao tẩm máu tử tù để chữa bệnh mà rất nhiều người khác cũng có ý định như lão. Qua chi tiết này, Lỗ Tấn muốn nói đến thực trạng đáng lo ngại: số đông dân chúng Trung Quốc đương thời vẫn tin vào những điều nhảm nhí không có cơ sở khoa học, bởi thói mê tín dị đoan đã tiêm nhiễm vào đầu óc họ, trở thành một căn bệnh tinh thần khó chữa. Niềm hân hoan, tin tưởng và hi vọng của lão Hoa mỗi lúc một dâng cao. Về đến nhà, lão cùng với vợ vội vàng chế biến “thuốc cải tử hoàn sinh” rồi cho con trai ăn chiếc bánh bao tẩm máu tử tù nướng đen thui. Thuyên cầm chiếc bánh lên nhìn, có cảm giác rất lạ không biết thế nào mà nói, như đang cầm tính mệnh của chính mình trong tay. Y bẻ đôi ra, rất cẩn thận... Không bao lâu, chiếc bánh đã nằm gọn trong bụng... Lão Hoa đứng một bên, bà Hoa đứng một bên, trở mắt nhìn con như muốn rót vào người con một cái gì, đồng thời cũng muốn lấy ra một cái gì. Tác giả đã thể hiện tài tình diễn biến tâm trạng của từng nhân vật trong đoạn văn này. Cha mẹ Thuyên nhìn con ăn chiếc bánh bao mà lòng khắp khởi hi vọng, tin rằng con sẽ nhanh chóng khỏi bệnh. Họ muốn rót vào người con sự sống, đồng thời cũng muốn lấy ra căn bệnh lao đáng sợ mà người đời đã liệt vào hàng “tứ chứng nan y”, ai mắc phải là cầm chắc cái chết. Vợ chồng lão Hoa là những nhân vật vừa đáng thương vì tình phụ tử, mẫu tử của họ thật cảm động, nhưng lại vừa đáng giận bởi họ mê tín đến ngu muội.

Hình ảnh đám đông trong quán trà của lão Hoa cũng phản ánh rất chân thực về “căn bệnh tinh thần” của người Trung Quốc. Quán trà lão Hoa là nơi tụ họp thường xuyên của khách bình dân. Tại đây, lượng thông tin chẳng những rất phong phú mà còn rất thật. Khách uống trà gồm một người râu hoa râm, cậu Năm Gù, bác cả Khang, một anh chàng hơn hai mươi tuổi... và một số người khác. Họ là những người thuộc số đông dân chúng Trung Quốc lúc bấy giờ. Quán trà của lão Hoa giống như xã hội Trung Quốc thu nhỏ. Đám khách uống trà bàn tán xoay quanh hai sự kiện nóng hổi: Thứ nhất là chuyện lão Hoa mua được “thần dược”; thứ hai là chuyện Hạ Du bị chết chém. “Thuốc tiên” để trị “bệnh quý” mà người Trung Quốc vẫn tôn sùng lúc bấy giờ chính là bánh bao tẩm máu tử tù. Bánh bao thì luôn luôn có sẵn, nhưng còn máu tử tù ? Máu tử tù không sẵn nhưng cũng không phải là hiếm, chỉ cần có tiền là mua được, nhất là vào đúng dịp có tử tù bị chém. Lão Hoa có con mắc bệnh lao nặng, may mắn gặp ngay dịp Hạ Du bị chém đầu. Cho nên hôm ấy ở quán trà nhà lão Hoa, người ta chỉ bàn đến hai chuyện ấy cũng là điều dễ hiểu. Vấn đề quan trọng ở đây là thái độ của họ trước hai sự kiện này ra sao? Về sự kiện thứ nhất, mọi người đều mừng cho lão Hoa đã may mắn mua được “thần dược” và họ đặt niềm tin tuyệt đối vào phương thuốc kì quái ấy. Chỉ trong một đoạn văn ngắn mà có tới sáu lần nhắc lại câu: Cam đoan thế nào cũng khỏi, giống lời khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột. Về sự kiện thứ hai, mọi người đều tỏ thái độ khinh bỉ, dè bieu và dùng

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

những lời lẽ xấu xa nhất để gọi Hạ Du: tên tội phạm, thằng quỷ sứ, thằng nhãi con, thằng khốn nạn... Họ coi anh là giặc, là đám vuốt râu cọp, là điên. Họ cho rằng anh bị chém đầu là đích đáng. Họ hả hê như chính mình vừa trừ khử được một kẻ tội đồ. Khi nghe kể đến đoạn Hạ Du bị lão Nghĩa quán ngục đánh cho hai cái bạt tai vì dám rủ lão “làm giặc” thì họ thú quá, cứ nhao nhao nói nói cười cười. Trong khi đó, họ lại xuýt xoa khen cụ Ba đã sáng suốt đem nộp cháu mình cho nhà chức trách, vừa không bị mất đầu vì chưa chấp một tên phản nghịch, vừa được thưởng hai mươi lạng bạc. Qua cuộc bàn luận của đám đông ở quán trà, Lỗ Tấn khéo léo phơi bày thực trạng tinh thần u mê tăm tối của phần lớn dân chúng Trung Quốc thời đó. Cách mạng Tân Hợi là một cuộc cách mạng không triệt để. Người dân chưa được tuyên truyền, giác ngộ nên họ coi những người làm cách mạng là “làm giặc”. Họ càng không hiểu gì về mục đích cao cả của cách mạng. Lỗ Tấn nhận thức rất rõ “căn bệnh tinh thần” của người Trung Hoa đã đến mức trầm trọng. Đã đến lúc phải khẩn cấp tìm ra một phương thuốc “đặc hiệu” để chữa trị căn bệnh ấy. Nhưng đó là phương thuốc nào? Lúc này, cách mạng Trung Quốc đang dò dẫm tìm đường, Lỗ Tấn cũng đang tìm đường. Ông chưa thể đưa ra một giải pháp chính xác, nhưng ông đã dự cảm được một điều gì đó. Dự cảm ấy phần nào được thể hiện qua hình tượng nhân vật Hạ Du.

Hạ Du tuy không được tác giả miêu tả trực tiếp nhưng nhân vật này đóng vai trò quan trọng là mắt xích liên kết toàn bộ câu chuyện và chi phối các sự kiện trong tác phẩm. Hạ Du là một chiến sĩ cách mạng có ý chí kiên cường, dám chấp nhận thử thách, hi sinh. Đến phút chót anh vẫn tuyên truyền cách mạng. Hạ Du bộc lộ nỗi đau xót trước tình trạng mê muội của dân chúng. Nhưng thật đáng buồn là ý chí, mục đích và hành động của anh lại bị mọi người hiểu một cách sai lạc. Cụ Ba là người thân cho rằng anh “làm giặc” nên đã tố giác anh để lấy tiền thưởng. Dân chúng thì chờ anh bị chém đầu để lấy máu anh tẩm vào bánh bao làm thuốc chữa bệnh. Với những tên đao phủ tàn bạo, tham lam thì máu Hạ Du là một món hàng đem lại lợi nhuận béo bở. Với đám đông dân chúng, Hạ Du là đối tượng để họ chế giễu và khinh bỉ. Thậm chí đến cả mẹ anh cũng không hiểu đúng về con trai mình. Xây dựng nhân vật Hạ Du, tác giả vừa bày tỏ thái độ trân trọng và kính phục, vừa ngầm phê phán những người làm cuộc cách mạng Ngũ Tứ xa rời và chưa giác ngộ được quần chúng. Thật xót xa và đau đớn trước hình ảnh người chiến sĩ cách mạng không hoà hợp được với quần chúng và còn bị dân chúng nhìn bằng con mắt miệt thị và giễu cợt. Chính vì thế mà sự hi sinh của họ trở nên vô nghĩa. Trong phần cuối của truyện, khung cảnh nghĩa địa được Lỗ Tấn miêu tả rất kĩ: Miếng đất dọc chân thành phía ngoài cửa Tây vốn là đất công. Ở giữa là con đường mòn nhỏ hẹp, cong queo, do những người hay đi tắt giẫm mãi thành đường. Đó cũng là cái ranh giới tự nhiên giữa nghĩa địa những người chết chém hoặc chết tù, ở về phía tay trái, và nghĩa địa những người nghèo, ở về phía tay phải. Cả hai nơi, mộ dày khít, lớp này lớp khác, như bánh bao nhà giàu ngày mừng thọ. Hình ảnh con đường mòn ở đây không chỉ đơn thuần là một ranh giới tự nhiên mà nó còn là ranh giới vô hình của lòng người, của những định kiến xã hội. Cảnh nghĩa địa trong đoạn văn mang nhiều ý nghĩa. Thứ nhất: Dư luận xã hội không hề có sự phân biệt giữa những người làm cách mạng hi sinh vì đất nước với những kẻ tội đồ. Như vậy thì những chiến sĩ cách mạng cũng bị coi là “giặc”. Thứ hai: số người bị chết chém hoặc

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

chết tù cũng nhiều như số người bị chết vì nghèo đói. Hình ảnh những ngôi mộ ở nghĩa trang nhiều như bánh bao nhà giàu ngày mừng thọ là một hình ảnh so sánh mỉa mai, gợi lên thực trạng xã hội phong kiến Trung Hoa vừa đen tối vừa tàn bạo thời ấy. Lỗ Tấn còn gửi gắm một hàm ý khác nữa trong hình ảnh con đường mòn chia đôi nghĩa địa: ranh giới giữa người nghèo và người cách mạng rất gần. Những người làm cách mạng là ai nếu không phải là tầng lớp nghèo khổ bị áp bức, bóc lột đến cùng cực, không còn con đường nào khác là phải tự vùng lên để giải phóng cuộc đời mình?

Nếu như lúc còn sống họ chưa thật sự hiểu nhau, gắn bó với nhau thì lúc chết, nghĩa địa này là nơi họ được ở gần nhau. Hai bà mẹ cùng ra thăm mộ con trong tiết Thanh minh. Đó là bà Hoa, mẹ của Thuyên và bà mẹ của Hạ Du - tử tù chết chém. Bà Hoa đặt lễ vật trước mộ con, khăn vải rồi khóc lóc một hồi. Bà kia cũng làm như vậy trước mộ con mình, chỉ khác là mộ của Thuyên ở bên phải đường mòn, còn ngôi mộ kia thì nằm bên trái đường mòn, gần như đối diện nhau. Tình huống này đã tác động rất mạnh tới suy nghĩ và cảm xúc của người đọc. Cả những người đã chết và những người đang sống đều là nạn nhân đau khổ, đáng thương của xã hội phong kiến Trung Quốc hủ bại, bế tắc đương thời. Câu hỏi đầy ngạc nhiên và băn khoăn của bà mẹ Hạ Du: Thế này là thế nào? khi nhìn thấy trên nấm mồ con trai mình có những cánh hoa trắng hoa hồng... không nhiều lắm, xếp thành vòng tròn tròn, không lấy gì làm đẹp, những cũng chính tề lặp lại hai lần gợi nhiều day dứt. Câu hỏi ấy thể hiện thái độ khó hiểu của bà mẹ trước hành động tham gia cách mạng và cái chết bi thảm của con trai mình; đồng thời chất chứa cảm xúc chua xót, đau khổ và tự trách. Đó không chỉ là câu hỏi dành riêng cho bà mẹ Hạ Du mà còn dành cho tất cả mọi người. Ai đã đến đây? Chắc chắn đó là đồng chí của Hạ Du, hoặc là người có cảm tình với cách mạng. Họ đã bất chấp luật lệ nghiệt ngã của chính quyền, vẫn can đảm bày tỏ tình cảm của mình đối với cách mạng. Họ dám đến viếng mộ anh và còn kính cẩn đặt lên đó một vòng hoa tươi: ...hoa trắng hoa hồng xen lẫn nhau, nằm khoanh trên nấm mồ khum khum. Một trong số những người không sợ liên lụy chính là Lỗ Tấn. Nhà văn đã bày tỏ thái độ kính trọng đối với các chiến sĩ của phong trào cách mạng Ngũ Tứ. Ông đã đặt vòng hoa tưởng niệm trên mộ Hạ Du. Đó cũng là cách ông nêu ra vấn đề cấp thiết là phải có một phương thuốc đặc trị để cứu chữa “căn bệnh tinh thần” của người Trung Quốc. Phương thuốc đó quyết không phải là cái gì khác ngoài con đường cách mạng, nhưng không nửa vời như cuộc cách mạng Tân Hợi mà là cuộc cách mạng triệt để của quần chúng và vì quần chúng. Hình ảnh vòng hoa trên mộ Hạ Du còn chứng tỏ nhà văn Lỗ Tấn vẫn ấp ủ hi vọng vào ngày mai tươi sáng, cho dù những người tham gia phong trào cách mạng Ngũ Tứ đang bị chính quyền ráo riết khủng bố và bản thân tác giả cũng đang ở tâm trạng đau đớn, bàng hoàng. Nó làm cho cái chết của Hạ Du bớt phần bi thảm bởi vì dù sao thì cũng có người xúc động và hiểu được phần nào ý nghĩa cái chết của anh. Đó cũng là niềm an ủi cho những dũng sĩ đang bôn ba trong chốn quanh hiu. (Cách gọi của Lỗ Tấn đối với những người tham gia phong trào cách mạng Ngũ Tứ). Câu chuyện về Thuốc được miêu tả ở hai thời điểm là mùa thu và mùa xuân. Hạ Du và Thuyên chết vào mùa thu, đồng nghĩa với sự tàn lụi. Hai cái chết của hai người trai trẻ có số phận khác nhau và cách họ chết cũng không giống nhau. Thế nhưng, đến mùa xuân, hai bà mẹ có chung nỗi đau mất con dường như đã đồng cảm với nhau. Đặt câu chuyện

Cảm nhận về truyện ngắn Thuốc (Lỗ Tấn) - Văn mẫu lớp 12

vào thời điểm của hai mùa: một mùa có tính chất tàn tạ, một mùa có tính chất hồi sinh, tác giả dường như muốn gửi gắm vào đó niềm hi vọng về sự đổi thay tất yếu. Dù không có những biểu hiện thật rõ ràng, song với cách kết cấu và thời gian nghệ thuật đầy ý nghĩa tượng trưng, tác giả đã gieo vào lòng người đọc một niềm tin, một niềm hi vọng về tương lai tươi sáng của dân tộc mình. Truyện ngắn *Thuốc* tiêu biểu cho bút pháp hiện thực tỉnh táo, khách quan của Lỗ Tấn. Cốt truyện dung dị nhưng độc đáo ở khả năng lựa chọn các tình tiết, ở cách sắp xếp thời gian nghệ thuật và đặc biệt là ở khả năng tạo ra tính đa nghĩa của ngôn từ và hình tượng. Câu chuyện có chung một âm điệu trầm buồn thể hiện sự suy tư, lo lắng, day dứt đầy tinh thần trách nhiệm của Lỗ Tấn trước số phận và tương lai của dân tộc mình. Có thể coi tác phẩm này giống như con dao mổ sắc bén trong tay một bác sĩ tài ba, mạnh dạn cắt bỏ những khối u ác tính về tinh thần của xã hội đương thời để cứu lấy dân tộc Trung Hoa. Nhà văn Lỗ Tấn xứng đáng là cây đại thụ của văn học Trung Quốc và Danh nhân văn hoá thế giới.